

UKÁZKA Z ROMÁNU

ROHATEJ

B R O M

Hvozď

Křik.

Plameny olizující noční oblohu. Hořící chatrče. Lidé prchající všemi směry, ve tvářích nic než hrůza. Těla, tolik těl, končetiny vytržené, vnitřnosti rozervané, mozky rozstříkané. Ve vzduchu se vznášel pach krve a spáleného masa. Ten křik, vytrvalý a neustávající, jako by měl trvat navždy.

Netvor otevřel oči.

„Konečně, Praotče. Jsi vzhůru.“

Netvor zasténal. Před ním stál na zadních nohách vačici podobný tvor, hubený až na kost, s tváří dítěte, nejspíš chlapce. Jeho dvě oči, malé a černé, s drobnými světelnými tečkami uprostřed, zářily jako světlušky.

„Co jsi zač?“ zeptal se netvor.

„Je vzhůru!“ zavolal vačici podobný chlapec, jeho hlas se nesl šachtou.

Do místnosti tiše vletěl velký havran, přistál na kameni, a za ním ryba. Ryba se vznášela ve vzduchu, jemně mávala ocasní ploutví sem a tam, jako by vzdorovala mírnému proudu. I jejich tváře vypadaly jako dětské, havran měl místo pařátů lidské ruce, celý nebesky modrý.

„Vstaň, otče,“ řekl vačnatec. „Krev musí být prolita.“

„Kdo jsi?“

„Už jsi na nás zapomněl?“

Netvor pokrčil rameny.

Chlapec se zdál být hluboce znepokojen. „Už dávno nás znáš. Zkus si vzpomenout. Je to důležité.“

Netvor se pokoušel si vzpomenout, vzpomenout si na cokoli, ale v jeho mysli jako by nebylo nic než stíny a prázdná ozvěna.

Vačici podobný chlapec sevřel netvorovu tlapu. „Zavři oči. Potom nás uvidíš!“

Netvor zavřel oči a v tu chvíli ucítil nepatrné pulzování vycházející z chlapce. Pulz se sladil s rytmem jeho vlastního srdce a objevily se mlhavé obrazce. Pozvolna začaly nabírat ostřejší kontury, a náhle je

spatřil, malé, rozpustilé bestie, byly jich stovky, běžely lesem, zpívaly a vyly, s divokými výrazy v dětských tvářích. Snažil se vidět víc, ale obraz se rozostřil, začal mizet, a pak už nebylo nic.

Netvor otráveně zasténal, zavrtěl hlavou a otevřel oči.

Jeho společníci si vyměnili ustaraný pohled.

„Neboj se,“ řekl chlapec-vačice. „Všechno se ti vybaví. Jen potřebuješ víc krve. Jsme zrozeni z divočiny... jsme tvé děti.“ Chlapec se uhodil do hrudi. „Já jsem Hvozd.“ Ukázal na havrana. „Vítr.“ A nakonec na rybu. „Řeka.“

„A já jsem Praotec?“

„Ano,“ řekl Hvozd. „Jsi zabiják... Náš ochránce. Je čas opustit tuto jámu. Je čas odehnat lidi, dřív než zabijí Pawpawa.“

„Pawpawa?“ To jméno vyvolalo obraz, zářící přelud, obrovský strom s karmínovými listy. „Ano, toho znám.“

Tvorové se zakřenili a ukázali malé jehličkovité zuby.

„Pospěš si,“ zvolal Hvozd. „Následuj nás!“

Havran, jehož jméno znělo Vítr, vyrazil, jeho spáry tiše skřípaly o zem. Za ním uháněli Hvozd a Řeka. Vačice s tváří chlapce bez sebemenší námahy šplhala po kamenech, zatímco ryba se prodírala skrz neviditelný potok, a všichni tři záhy zmizeli v bledém světle na vrcholu šachty.

Praotec se postavil na svá rozštěpená chodidla a všiml si, že zem je pokrytá kostmi, některé byly čerstvé, ale většina z nich už byla stará, kosti všech tvarů a velikostí, drobné lebky i větší, dokonce i pár rozpadlých klů. Udělal krok a uvědomil si, že jejich vrstva je hodně silná, a přemítal, jak hluboko do země asi sahají.

Očima sklouzl k tělům, mužskému a kozímu, a pochopil, že teď má z obou něco. Na kameni nad mrtvým mužem cosi viselo – jakési ovoce vejčitého tvaru, rozdělené na polovinu, s dužinou krvavě rudé barvy. A nad ovocem, namalované tou stejnou krvavou červení, oko. *I tohle znám*, pomyslel si, když na něj zíral.

Oko mrklo, rozčleněné na dvě, čtyři, šest – šest černých pavoučích očí, které kmitaly ze strany na stranu, jako by něco hledaly.

Netvor se naježil. Drápy přešel po symbolu a oči zmizely. Zachvěl se, najednou chtěl pryč z téhle jámy, z téhle hrobky. Vzhlédl k výseku

bledého světa vysoko nad sebou. *Slunce, ano. Slunce mi pomůže pročistit mysl.*

Začal lézt po vlhkých kamenech a krátce nato se ocitl v jeskyni, odkud vyhlížel do lesa. Zdálo se, že je brzy, mezi stromy se vznášel opar, ptáci zpívali svou ranní píseň. Vylezl ven a postavil se, nasával chladný vzduch. Voněl dřevem a kořením. A ještě něčím.

„Smrdí, že?“ To byl Hvozď. „Lidé.“

Praotec přikývl. „Nevyhnal jsem je odsud už kdysi?“

„Ach, začínáš si vzpomínat, Praotče. Opravdu jsi je vyhnal.“

„Ale vrátili se?“

„Tihle jsou noví. Jiní. Přišli zdaleka a zatím netuší, že by se měli bát. Ale to se brzy změní. Vzpomínáš si, proč jsi je odehnal?“

Netvor si opět jako ve snu vybavil onen strom. Tentokrát si však na jeho větvích všiml ovoce vejčitého tvaru, stejného, jako viděl v jámě. „Kvůli tomu stromu.“

Všichni tři se rozzářili.

„Ano!“ jásal Hvozď a ukazoval na kameny a skály nad jeskyní. „Vidíš ty zbytky velkého stromu?“

Praotec viděl jen navršené tmavé rozeklané balvany.

„Ty to nevidíš?“

Ustoupil a uvědomil si, že to jsou skutečně pozůstatky obrovského kmene.

„Co je tohle za místo?“

„Toto je naše srdce a duše, tady se rodíme a tady umíráme. Toto je dům Pawpawa. Tamhle,“ Hvozď ukázal na vrchol skály. „Matka Země nám vrátila našeho Pawpawa.“ Zněl, jako by jen stěží potlačoval slzy. „Po tolika letech nám dala další šanci!“

Praotec neviděl nic než jen neduživý mladý stromek, ne vyšší než on sám, rašící z vrcholu masivního zkamenělého kmene.

„Náš Pawpaw je zpět a teď máme *tebe*, našeho ochránce. Jasně znamená, že je čas, aby se divý lid vrátil!“

Nic z toho netvorovi moc nedávalo smysl a užuž se chystal to vyslovit, když se skrz stromy prodral osamělý paprsek slunce a dopadl na rašící stromek. Listy se zatřpytily, oslnivě zářily temnou červení.

Netvora přemohla závrať, až se musel pevně přidržet tmavého balvanu, a vtom ucítil slabý pulz vycházející z kamenů. Zavřel oči a vydechl.

„Co je?“ zeptal se Hvozď. „Co vidíš?“

„Nic, já...“ Do ruky mu vystřelilo teplo a pak se objevil záblesk, jediný záblesk, ale v něm uviděl obrovský strom tyčící se k nebi, vysoko nad ostatními stromy, a jeho karmínové listy vlály v poryvech větru. Oheň, kouř, krev, tolik krve, že jí země byla prosáklá. Snažil se ten přelud udržet, uvidět víc, ale vzápětí obraz vybledl. „Krev,“ hlesl netvor. „Tolik krve.“

„Ano,“ přitakal Hvozď. „Krev je tvým jazykem, tvou duší, tvým smyslem bytí. Matka Země ti dává najevo, že jsi její zabiják, její hrdina, její ochránce, že musíš chránit její posvátný strom.“

Havran a ryba němě přikývli. Netvor už si uvědomil, že ti dva nemluví, ne slovy.

„Ten strom plodí *ovoce!*“ řekl Hvozď s veškerým úžasem a úctou, jakých byl jeho tenký hlas schopen. „Jeden ovocný plod... ale ten v sobě skrývá velkou magii, a tak jsme tě přivedli zpět. To on tě přivedl. Poslouchej, pozorně poslouchej. Nesmíš ten strom zklamat. Jak roste on, roste i jeho magická schopnost a *naše* magie. Pokud dokážeme... pokud *ty* dokážeš strom ochránit, dá nám víc svých vzácných plodů. A díky magii konečně získáme zpátky vše, co nám bylo ukradeno! Rozzumíš? Je čas, abys vyrazil a znovu je zahnal. Je čas zabít!“

„Já jsem... *zabiják?*“

„Ano, ty *jsi* zabiják.“

Praotec, stále nejistý, přikývl. „Jsem zabiják.“

Vačice s tváří chlapce, havran i ryba se rozzářili.

„Následuj nás!“ zvolal Hvozď a tři příslušníci divého lidu vyrazili do svahu směrem, odkud se linul odporný puch.

Praotec se pustil za nimi a zanedlouho se zastavil u skupiny pokácených stromů a ohořelých pařezů.

Hvozď na hromadu ukázal prstem. „Tady, vidíš to? Tohle provedli oni. Jsou stále blíž a blíž našemu Pawpawovi!“ Chlapcova tvář se zkřivila nejprve strachem a vzápětí vztekem a jeho společníci jej napodobovali. „Nemáme čas,“ ucedil. „Musíme je zastavit, *musíme* je zastavit! Jak dlouho potrvá, než přijdou se svými sekerami k Pawpawovi? Jak

dlouho, ptám se? A v den, kdy k tomu dojde, budeme ztraceni, všechno bude ztraceno. Aspoň tohle musíš pochopit!“

Praotec zřetelně viděl, že řada pokácených stromů míří dolů ke stromku s karmínovými listy, a cítil, jak se mu v srdci, v útrebách probouzí pradávný hněv. Zabručel a vydal se za pachem.

Diví lidé ho následovali až k okraji pole. Praotec očima přejížděl zoranou půdu, dobytek v odpudivé ohradě a dřevěné stavby.

„Jen se na to podívej,“ sykl Hvozd. „Podívej, jak kácí stromy, znečišťují naši vodu, pálí naše hnízda a doupata. Jsou mor, který zabíjí naši magii, samotné naše duše.“ Zvedl svou drobnou pěstičku a zahrozil. „A teď už jsou tady, v našem posledním útočišti.“

Praotec sledoval tenký proužek bílého kouře, který stoupal z komína hlavního stavení. Spatřil ženu, která přecházela přes dvůr k ohradě, a vnímal její velký žal. Byla jiná než ženy, které vídal ve svých snech. Jejich kůže měla měděně načervenalý odstín, ale tahle žena měla bledou pleť. Celá byla zahalená, dokonce i vlasy měla skryté pod látkou. Nelíbilo se mu to, nic se mu na ní nelíbilo, ani její pach, její bledá kůže, ale hlavně to, že zvířata držela v ohradě, zavřená v jejich vlastní špíně. Zavrčel.

Hvozd se na Praotce usmál. „Ano, to jsi ty. Náš zabiják. Je čas se představit.“

Pokud chcete vědět,
jestli Praotec prolíje ženinu krev,
pořídte si sběratelské vydání
uhrančivého folk horroru Rohatej
na www.mysterypress.cz/rohatej.

MYSTERY PRESS